

FOAIE PAROHIALĂ IUNIE 2021

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

Micuța Li – martiriu prețios din iubire pentru Euharistie

Pe 16 mai, a fost lansată la București televiziunea catolică în format online - Angelus TV, iar pe 27 iunie, în parohia noastră vom avea sărbătoarea Primei Sfinte Împărtășanii. În acest context, pornind de la aceste două momente deosebite pentru Arhidieceza de București și pentru comunitatea noastră locală, consider că mesajul Foii parohiale din această lună se potrivește foarte bine.

Înzestrat cu o carismă rară, Arhiepiscopul american Fulton Sheen (1895-1979), ani la rândul a folosit mijloacele mediatice pentru a ajunge la inimile oamenilor; aceștia îi sorbeau cuvintele, erau fascinați. Când îl ascultau, oamenii știau că Dumnezeu este viu, plin de măreție și că-L doresc din toată inima. Arhiepiscopul răspândea așa o lumină, încât toate radiourile voiau să-l acapareze. Renumitul său serial

televizat: „Viața merită să fie trăită” era vizionat de aproape treizeci de milioane de telespectatori în fiecare săptămână. Le spunea: „**Dacă crezi incredibilul, vei sfârși prin a face imposibilul!**”. Acest mare Arhiepiscop, acest pionier al mass-mediei puse în slujba evanghelizării avea un secret: el îndrăgea în taină o întâlnire, un episod din viața sa, când harul l-a copleșit, și nu s-ar fi îndepărtat de el pentru tot aurul din lume. Pentru a

înțelege acest episod, trebuie să mergem în China, în perioada cea mai cumplită a represiunii comuniste, în anii '50.

Pași mici de chinezoaică

La ora de catehism, copiii recită cu mare atenție rugăciunile. Sora Euphrasia este mulțumită, fiindcă cu două luni în urmă mulți dintre ei au putut să primească Prima Sfântă Împărtășanie și au făcut-o cu toată seriozitatea, din adâncul inimii lor. Micuța Li, care are zece ani, a întreat-o pe sora: „De ce Isus nu ne-a învățat să spunem: «Dă-ne orezul nostru cel de toate zilele?»”. Copiii mănâncă orez dimineața, la prânz și seara, așadar, cum să răspunzi la o astfel de întrebare? „Adică..., pâinea vrea să spună Sfânta Împărtășanie”, îi răspunse călugărița. „Îi ceri bunului Isus împărtășania zilnică. Este adevărat, pentru trupul tău ai nevoie de orez. Dar sufletului tău, care valorează mai mult decât trupul, îi este foame de această pâine, care este Pâinea vieții!”.

Când micuța Li a făcut Prima Sfântă Împărtășanie, i-a spus lui Isus în inima ei: „**Dă-mi întotdeauna Pâinea zilnică, pentru ca sufletul meu să trăiască și să fie sănătos!**” Începând din acel moment, Li se va împărtăși în fiecare zi. Dar ea este conștientă că „cei răi” (comuniștii cei fără Dumnezeu!) pot în orice moment s-o împiedica să-l primească pe Isus în Sfânta Împărtășanie, de aceea se roagă cu toată ardoarea ca acest lucru

să nu se întâmple niciodată. Și totuși, într-o zi, ei au intrat în clasă și li s-au adresat copiilor: „Dați-ni-i imediat pe toți idolii voștri!” Micuța Li știa foarte bine ce voiau aceștia să spună. Îngroziți, copiii au trebuit să renunțe la imaginile lor pioase, pictate cu grijă. Apoi, într-un gest de furie, comisarul a smuls crucifixul de pe perete, l-a aruncat pe jos și l-a călcat în picioare, strigând: „Noua Chină nu va mai tolera aceste superstiții primitive!”.

Micuței Li îi plăcea foarte mult iconița sa cu Bunul Păstor și încercă s-o ascundă în bluza ei. Era imaginea pe care o primise la Prima Împărtășanie! O palmă răsunătoare o făcu să se clatine și iat-o pe jos. Comisarul îl chemă pe tatăl copilei și se strădui să-l umilească, înainte de a-l lega. În aceeași zi, toți oamenii din sat, luați de miliție, erau înghesuiți în biserică pentru un nou tip de „predică” răcnită de către comisar, prin care el îi ridiculiza pe misionari și pe „agenții imperialismului american”. Apoi, cu o voce de tunet, le ordonă milițienilor să smulgă tabernacolul. Toți cei adunați își ținură răsuflarea și se rugară în tăcere cu înflăcărare. Întors către mulțime, comisarul strigă: „Vom vedea acum dacă Cristosul vostru știe să se apere. Iată cât îmi pasă mie de «Prezența voastră Reală». Șiretlicuri de ale Vaticanului, ca să vă exploateze și mai bine!”.

Spunând acestea, apucă ciboriul

Vă invit să îl căutați zi de zi pe Domnul, care nu dorește altceva decât să fiți cu adevărat fericiți. [...]

Mergeți să îl întâlniți în Preasfânta Euharistie; mergeți să îl adorați în biserici, îngenunchind în fața tabernacolului: Isus vă va umple cu iubirea Sa și vă va descoperi gândurile inimii Sale.

(Papa Benedict al XVI-lea)

și aruncă pe pardoseală toate ostiile. Credincioșii, stupefiați, se traseră îndărăt, înăbușindu-și strigătele. Micuța Li rămase încremenită pe loc. „Oh, nu!”, se gândi ea. „Uite ce s-a întâmplat cu Pâinea!” Mica sa inimă dreaptă și inocentă începe să sângereze, văzând ostiile împrăștiat pe jos. **„Nu e nimeni care să-l apere pe Isus?”** Comisarul își bate joc, întreprupându-și blasfemiile doar pentru a râde gutural. Li plânge în tăcere. „Și acum, afară! Plecați!”, urlă comisarul! „Și să aibă grijă cel care va îndrăzni să se întoarcă în acest bârlog al superstițiilor!”

Biserica se golește. Dar, pe lângă Îngerii adoratori prezenți întotdeauna în jurul lui Isus Ostie, un alt martor este acolo de față, fără să piardă nimic din scena care se desfășoară sub ochii săi. Este părintele Luc, preot misionar de la *Misiunile Străine*. Ascuns de către credincioșii parohiei sale într-o cămaruță din cor, el dispune de o mică fereastră care dă spre biserică. Preotul se adâncește într-o rugăciune de reparație pentru sacrilegiul comis față de Isus și suferă că nu se poate mișca din acel

loc: un singur gest din partea sa și credincioșii săi, care l-au ascuns, vor fi arestați pentru trădare.

„Doamne Isuse, ai milă de Tine Însuși! Împiedică acest sacrilegiu, Doamne Isuse!”, se roagă preotul cu îngrijorare. Deodată, un scârțâit rupe tăcerea adâncă din biserică. Poarta se deschide încet, ușor. Este micuța Li! Abia a împlinit zece ani și, iat-o, apropiindu-se de altar, cu micii săi pași de chinezoaică. Părintele Luc tremură pentru ea: ar putea fi ucisă în orice clipă! Dar fiindcă nu poate comunica cu ea, nu-i rămâne decât să privească și să-i implore pe toți sfinții din Cer să cruțe acest copil. Micuța se prosternază și adoră în tăcere, așa cum sora Euphrasia a învățat-o. **Ea știe că trebuie să-și pregătească inima înainte de a-l primi pe Isus.** Cu mâinile împreunate, ea îi adresează o misterioasă rugăciune scumpului ei Isus maltratată și abandonată. Apoi, părintele Luc o vede lăsându-se în jos și, în patru labe, se apleacă și ia o ostie cu limba. Apoi, rămâne în genunchi, cu ochii închiși și privind în interiorul ei spre Vizitatorul său ceresc. Fiecare secundă îi pare o veșnicie părintelui Luc, care se teme de ceea ce este mai rău. De-ar putea să-i vorbească! Dar copilul pleacă încet, așa cum a sosit, aproape săltând.

„Epurările” continuă și brigada mobilă a serviciilor de ordine cercetează întregul sat și împrejurimile. Acesta este viitorul „Noii Chine”. Printre țărani, nimeni nu îndrăznește să se miște. Ascunși în căsuțele lor de bambus, ei nu știu nimic despre viitor. Cu toate acestea, în fiecare dimineață, micuța noastră Li se retrage pe furiș pentru a-și găsi Pâinea Vie în biserică și, reproducând aceeași scenă din ziua precedentă, ea ia de fiecare dată o ostie cu limba și dispore.

Părintele Luc abia se stăpânește: „De ce nu le ia pe toate?” El știe exact câte ostii sunt: treizeci și două. „Ea nu știe că poate să culeagă mai multe odată?” Nu, nu știe acest lucru. Sora Euphrasia a fost foarte clară: **„O singură ostie pe zi este destul. Și ostia nu se atinge, se primește pe limbă!”** Micuța Li se conformează regulilor. Într-o zi, nu mai rămâne decât o ostie. În zori, copila se furișează ca de obicei în biserică și se apropie de altar. Îngenunchează și se roagă foarte aproape de ostie. În acea clipă, părintele Luc își stăpânește cu greu un strigăt. Un milițian, stând în picioare în poarta deschisă, își îndreaptă revolverul. Se aude doar un sunet sec, urmat de o izbucnire într-un râs zgomotos. Copila se prăbușește imediat. Părintele Luc o crede moartă, dar nu! O vede târându-se către ostie și-și lipește gura de ea. Câteva convulsii îi scutură trupul, apoi se relaxează. Micuța Li este moartă. Ea a salvat toate ostiile!

În fiecare zi, o „Oră sfântă”

Cu două luni înainte de a muri, la vârsta de optzeci și patru de ani, în timpul unui interviu acordat unui canal național de televiziune, Arhiepiscopul Fulton Sheen a dezvăluit marelui public secretul său.

- **Excelența Voastră, ați inspirat milioane de oameni din lumea întreagă. Dar pe dumneavoastră cine v-a inspirat? Vreun papă?**

- **Nu a fost nici un papă, răspunse el, nici un cardinal, nici vreun alt**

episcop. Nici măcar un preot sau o călugăriță! Cea care m-a inspirat a fost o micuță chinezoaică de zece ani.

Arhiepiscopul Fulton Sheen a relatat atunci povestea micuței Li. Iubirea acestei copile pentru Isus în Euharistie l-a impresionat atât de mult, încât, în ziua în care a descoperit-o, i-a făcut această promisiune lui Dumnezeu: **în fiecare zi din viață, până la moarte, orice s-ar întâmpla, va face o oră de adorație în fața Sfântului Sacrament.** Arhiepiscopul Sheen nu numai că și-a ținut promisiunea, dar i-a îndemnat neobosit pe credincioși să facă în fiecare zi o „oră sfântă” în fața Preasfântului Sacrament.

În acea zi, în fața ecranelor televizoarelor, întreaga Americă a înțeles că milioanele de inimi mișcate de acest mare predicator au fost, de fapt, mișcate de ea, de micuța Li!

În loc de concluzie

Este important să ne răspundem cu sinceritate la această întrebare: **cine este Cristos pentru noi? Este centrul vieții noastre? Este țelul oricărei activități pe care o desfășurăm în Biserică și în societate?** Indiferent de cât de mult/multe facem, să avem grijă ca nimic să nu îndepărteze de contactul cu Isus. Să avem mereu prezent ceea ce ne-a transmis prin Sf. Margareta Alacoque: **„Mi-e sete, o sete infinită de a fi iubit și adorat în Sfânta Taină!”.**

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

- *Ce faci tu aici, în fața tabernacolului?*

- *Mă uit la El și El se uită la mine!*

- *Dar ce folos ai din asta?*

- *Asta îmi dă totul: credința, curajul, forța și bucuria care îmi sunt atât de necesare vieții!*

(dialog între Sf. Ioan Maria Vianney și un enoriaș)